

VV Gouda anekdotes

De Doruspop ging altijd mee

Van de heer Kerkhof van vv Gouda is het volgende verhaal:

De Doruspop, genoemd naar de bekende cabaretier Tom Manders, werd gemaakt bij Arie Perdijk.

Dorus ging mee als mascotte naar de wedstrijden van Gouda voor het landskampioenschap seizoen 1959-1960.

De pop was 1 meter 40 lang en rood-wit aangekleed.

Iedere uit- en thuiswedstrijd was de staantribune van de Gouda supporters. En dat waren er veel. Vanaf de markt vertrokken er bussen van de firma VAVO.

Voor f 1,50 kon je mee. Op het hoogtepunt vertrokken er wel 22 bussen richting wedstrijden. Niet alleen de bussen, maar ook vaste supporters volgde Gouda door het hele land. Zelfs met de brommer werden er honderden kilometers afgelegd.

Jan en Frank de Jager weten nog genoeg te vertellen over deze brommer tochten.

V.l.n.r.op de foto: Zeltenreich, G. Baas, Arie v. Vliet, A. Hoogendoorn, R. van Veen, T. Klos, H. Lexmond, G. Kerkhof, T. de Wit en A. Perdijk.

Ballenood

In het clubblad van vv Gouda april 1946 (toen er nog veel op de bon was) stond er onder de kop "Opgelet! " het volgende vermeld: "Nu er zoo'n groote schaarschte is aan ballen en ander materiaal, is de grootste zuinigheid en opletten geboden. Dit geldt vooral wanneer er op meer als een veld tegelijk wordt gespeeld. Alle spelers, maar aanvoerders in het bijzonder, let op de ballen en zorgt dat deze bij de terreinknecht terugkomen, vooral wanneer zij soms in de sloot of zelfs op de tuinen terecht komen. De terreinknecht kan nu eenmaal niet overal tegelijk zijn." In april 1952 gaat het weer over ballen onder de kop "Weest zuinig!". "Meerdere malen moest een bal worden afgekeurd omdat een of meerdere diepe gleuven in het leder reparatie ondoenlijk maken. Mogen wij aan alle spelers beleefd doch dringend verzoeken hun voetbalschoenen te controleren en eventueel verwijderen van uitstekende stekende spijkers uit de doppen van hun voetbalschoenen? Hiermede wordt geld voor de club verdiend!" Bron: vv Gouda (Hans Sanders)

Voetbalvereniging Gouda heeft terrein accommodatie vrij

Het bestuur van de voetbal- en atletiekvereniging "Gouda" had zaterdagavond haar leden en aspirant-leden in het veemarktrestaurant in een feestvergadering bijeengeroepen.

Gouda's voorzitter, de heer J. Van Tilburg, vertelde in zijn openingswoord, dat de reden tot de feeststemming was dat „Gouda" sedert het laatst van de vorige maand de accommodatie op haar terrein geheel vrij en onbelast eigendom mag noemen.

De heer van Tilburg vergeleek de accommodatie uit vroeger jaren met de huidige en wees erop dat deze te royaal en te groots is voor een tweede klasser en daarom op de toekomst in ingesteld. Zodat de roodwitte club met goede plannen is vervuld.

Op intiem-gezellige en vrolijke wijze is het heugelijke feit gevierd. Voor het eerst in de lange rij van Gouda's feest, en clubavonden werd het amusement voor een groot deel door eigen leden gebracht, die blijk gaven over de nodige flair en vrijheid in optreden te beschikken. Hetgeen zij brachten sloeg goed in en naast de ontspanningscommissie, die het geheel organiseerde, komt hun voor een belangrijk deel de eer toe, dat de avond zo bijzonder goed slaagde.

Voor de juniorleden werd een gezellige zondagochtend in het vooruitzicht gesteld.

Bron: Goudse Courant 1944

Ouwe koeien, uit de sloot gehaald door Kapee.

Tweede helft melken

Gemoedelijk ging het vroeger wel, al droegen sommige wedstrijden een fel karakter, alsof het een kwestie was tussen Wild-West pioniers en Indianen. Maar over het algemeen ging het tamelijk knus. We moesten eens spelen - met het tweede, geloven we - in onze naaste omgeving.

Toen we opgesteld stonden, brak er bij de gastheren een hevige ruzie uit. Ze stonden met twaalf man in het veld en niemand wilde er uit. Eindelijk was het dan zover, dat een zeer jong mens aan de kant was gewerkt - door zijn vader, die ook meespeelde. Maar nauwelijks was afgetrapt, of de jongen draafde als een speelse hond achter de bal. Stop, zei de scheidsrechter. Na lang geredekavel vonden we een echt Salomo-oplossing. Het bleek, dat zowel vader als zoon na de rust niet konden meedoen, omdat ze moesten gaan melken.

Wat was nu eenvoudiger dan onze gastheren de eerste helft rustig met twaalf man te laten spelen, mits ze het daarna met slechts tien man deden?

Verkleed tussen de koeien

Het „moderne voetbal" eist veel van de spelers. Zeker! Maar anderzijds worden ze met allerlei gerief lekker in de watten gelegd; althans de knapen van de standaardteams.

Voor de touringcar, die de spelers vlak voor het veld afzet en opneemt, is een uitkomst. Maar vroeger was een wandeling van een kilometer of vijf, voor en na de wedstrijd, heel gewoon. Soms ging het per boot, per paardetram of Jan Plezier. En als ons aller kaspositie bar

slechts was en de afstand beslist te groot voor de benenwagen, werden we vakkundig in een vierpersoons koetsje verpakt.

Met z'n achten of negenen, want er gingen bij uitwedstrijden stevast een paar spelers vooruit om een tante te bezoeken. En natuurlijk keerden ze ook later terug.

Merkwaardig, dat sommige spelers altijd en overal een tante hadden zitten. Van ooms werd nooit gerept . . .

Het woord grasmat en wat daar zoal bij behoort, kenden we niet. Er werd gewoonlijk gespeeld op een weiland, met alle onhebbelijkheden van dien.

Er behoorden dus greppels bij, kuilen en opstandige graspollen. Loeders van distels en glibberige groene massa's, welke de grazende koeien als souvenirs achterlieten. Soms moesten we die beesten eerst wegdrijven, alvorens het spel kon beginnen.

En waar een voetbalveld als regel onderdeel was van een boerderij, was de stal dikwijls het kleedlokaal. Verkleden deden we ons dan ook meermalen in gezelschap van verbaasde koeien, nieuwsgierige varkens, vriendelijke geiten en aanstellerige kippen. Wasgelegenheid was er niet bij. Geur wel!

Verkleden tussen de koeien

Het „moderne voetbal" eist veel van de spelers. Zeker! Maar anderzijds worden ze met allerlei gerief lekker in de watten gelegd; althans de knapen van de standaardteams.

Vooraf de touringcar, die de spelers vlak voor het veld afzet en opneemt, is een uitkomst.

Maar vroeger was een wandeling van een kilometer of vijf, voor en na de wedstrijd, heel gewoon. Soms ging het per boot, per paardetram of Jan Plezier. En als ons aller kaspositie bar slechts was en de afstand beslist te groot voor de benenwagen, werden we vakkundig in een vierpersoons koetsje verpakt.

Met z'n achten of negenen, want er gingen bij uitwedstrijden stevast een paar spelers vooruit om een tante te bezoeken. En natuurlijk keerden ze ook later terug.

Merkwaardig, dat sommige spelers altijd en overal een tante hadden zitten. Van ooms werd nooit gerept . . .

Het woord grasmat en wat daar zoal bij behoort, kenden we niet. Er werd gewoonlijk gespeeld op een weiland, met alle onhebbelijkheden van dien.

Er behoorden dus greppels bij, kuilen en opstandige graspollen. Loeders van distels en glibberige groene massa's, welke de grazende koeien als souvenirs achterlieten. Soms moesten we die beesten eerst wegdrijven, alvorens het spel kon beginnen.

En waar een voetbalveld als regel onderdeel was van een boerderij, was de stal dikwijls het kleedlokaal. Verkleden deden we ons dan ook meermalen in gezelschap van verbaasde koeien, nieuwsgierige varkens, vriendelijke geiten en aanstellerige kippen. Wasgelegenheid was er niet bij. Geur wel!

Bron: Gedenkboek Gouden Gouda 1956